

[Jefsen Christensen.]

Skyld lider Nød, alt, hvad man vedtager i Retning af Udbedringer, i Retning af Hævning af det danske Folks Levestandard paa forskellige Felter, grader Skatteevnen ved Indkomstskatten i Stedet for at lade Ejendommene betale, hvad enten de har Afkastningsevne eller ej. Vi har under Forhandlingerne om den mellemkommunale Udligning foreslaaet at tage Skatten, hvor Evnen indtægtsmæssigt er til Stede, og ikke lægge den paa et fast Objekt, hvad enten dette har Afkastningsevne eller ej. Man kan ikke tale om et Tilskud, fordi man ændrer noget, der i sig selv er uretfærdigt.

Man har saa talt om Obligationskurserne og sagt, at det var Venstres Idé med Udstedelse af Obligationer i Stedet for Udbetaling af Paripenge. Det skal jeg ingenlunde benægte, men paa den anden Side maa man erindre, at det var Regeringen, som fremsatte Forslaget i Lovsform; Ordførerne for Regeringspartierne er tilbøjelige til at glemme, at det var Regeringen, som foreslog dette, saa Regeringen kan ikke hævde, at det er Venstre og Venstre alene, som har Ansvar for det. Men hvad Venstre ikke har Ansvar for, er det stærke Udsalg af Obligationer og den Pengepolitik, der siden er ført her i Landet; denne Politik har hidført saa lave Obligationskurser, at det ogsaa har ramt Statsobligationerne. Ved Lovens Vedtagelse i Fjor maatte Kurserne forudsættes at ligge betydeligt højere, end de gør i Øjeblikket.

Man har ogsaa — hvad jeg gav saa lidt Anledning til som muligt i mit første Indlæg — rejst Spørgsmaalet om, ad hvilke Veje man kan skabe Rentabilitet i det danske Landbrug — for det, vi her taler om, er at bøde paa Mangelen paa Rentabilitet. Jeg for mit Vedkommende tror ikke paa Planøkonomi indadtil, det siger jeg rent ud. Jeg bebrejder ingen Regering, at der er Krise i det danske Landbrug, saa længe man udefra spærrer Afsætningsmulighederne for de 80 pCt. af dansk Landbrugsproduktion, som skal afsættes i Udlandet, men jeg vil bebrejde enhver Regering, om den ikke til det yderste udnytter de Muligheder for Afsætning, der til enhver Tid kan opnaas for dansk Landbrugsproduktion. Det ærede 1ste tingvalgte Medlem og det ærede 4de Medlem for 2den Kreds ytrede et vist Ubehag over, at man indirekte havde antydnet, at dette ikke til fulde fandt Sted. Naar det ærede 1ste tingvalgte Medlem saa aabenlyst og aabenhjertigt taler om, at man fra hans Partis Side er imod Indførsel

af Færdigvarer, vil jeg gerne derom sige, at saa er han ikke længer den samme Frihandelsmand, som han var i tidligere Tid, saa ønsker han i Virkeligheden ikke den frie Vareudveksling mellem Nationerne, som er den eneste Betingelse for, at det danske Landbrugserhverv helt og fuldt kan trives. Vi forlanger aldeles ikke en Særstilling, ganske unaturlige Priser paa Svinekort, og vi forlanger aldeles intet ud over den Produktionspris, som det aabne Marked under frie Forhold er i Stand til at yde vor Landbrugsproduktion. Det er ikke Danmark, der har været ude efter de Afspærringer, vi har haft at slaas med, men Danmark maa til enhver Tid søge i videst muligt Omfang at komme ud over de Vanskeligheder, Afspærringspolitikken har skabt, gennem den størst mulige Udnyttelse af Samhandelsmulighederne med ethvert Land.

Man vil maaske spørge mig: Hvor ligger saa Grænsen? Naar det ærede 4de Medlem for 2den Kreds sagde, at han kunde henvise til Diskussionen her med den højtærede Udenrigsminister om Samhandelsforholdene, vil jeg gerne udtale, at den Diskussion tror jeg nu ikke kom til at forløbe til Gunst for den Paastand, at der ingen yderligere Muligheder var for Samhandel med vort Naboland mod Syd. Jeg tror tværtimod, at den, der vil læse Landstingets Forhandlinger med Eftertanke, maa indrømme, at det fik den højtærede Udenrigsminister ikke Lejlighed til at paavise. Jeg vil sige det saadan, at saa længe der findes en nedskaaret Valutaattest, en nægtet Valutaattest i Samhandelsforholdet med Tyskland, saa længe søger man samtidig at afsperre det danske Landbrugs Afsætningsmuligheder i Forhold dertil. Forholdet er jo ikke det, at Nabolandet mod Syd ikke vil have Samhandel med os, men man vil kun have det i det Forhold, i hvilket vi er i Stand til at købe hos dem, og jeg er ganske overbevist om, at Samhandelsmulighederne med vort Naboland mod Syd kan udnyttes i det Forhold, hvori vi herhjemme fra ønsker at udnytte det gennem Køb af tyske Varer, hvad enten de er af den ene eller anden Art.

Jeg vil gerne tilføje, at naar man fra visse Sider inden for det danske Samfund mener at have Krav paa den Valuta, dansk Landbrug hjemfører, hovedsagelig til Raa-varer til sig selv, uden Hensyn til, om man derigennem begrænser Landbrugets Afsætningsmuligheder, saa rejser det Spørgsmaal sig for Alvor i det danske Samfund, hvem der saa har Retten til den Valuta, uden hvilken ingen Industri her i Landet kan eksistere.